

Arrest

nr. 162 453 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Naghrak, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine en soenniet van religie.

U diende op 12 juni 2012 een eerste asielaanvraag in. U legde hierbij de volgende verklaringen af:

U werkte als loodgieter in Afghanistan en in mei 2005 ging u een cursus volgen in India om les te mogen geven als loodgieter. Tussen mei 2008 en juni 2009 gaf u les in een beroepsschool voor volwassenen in Kaboel. Uw vader en de neef van uw vader, A(...) waren erg gelovig en A(...) was ook betrokken bij de taliban. Uw vader en A(...) probeerden u sinds tien jaar te overtuigen te werken voor de taliban, maar u wilde niet omdat u geen mensen wilde doden. Nadat u als leraar begon te werken, verhoogde de druk

van uw vader en zijn neef nog op u om te werken voor de taliban. Op 26 of 27 september 2009 vroegen uw vader en A(...) u om een pakket mee te nemen in uw wagen naar Kaboel. Daar zou iemand u opbellen en het pakket ophalen. U kon niet weigeren om dit te doen en nam dit pakket mee in uw wagen. Toen u aankwam in Kaboel, parkeerde u uw wagen bij de school. Terwijl u aan het lesgeven was, merkte u dat de wagens op de parkeerplaats doorzocht werden. U panikeerde en bent gevlucht in een taxi. Een collega belde u kort daarna op en zei u dat uw wagen in beslag was genomen. U zette uw telefoon af en ging naar de plaats waar u een wagen naar Jalalabad kon regelen. U ging naar uw oom in Chaknoori en belde uw broer op. Hij zei u niet buiten te gaan. Uw moeder en broer hebben beslist dat u beter Afghanistan kon ontvluchten. U hebt Afghanistan verlaten op 28 of 29 september 2009. U kwam in België aan op 18 juni 2012 en vroeg asiel aan op 19 juni 2012.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u een aantal documenten voor: 9 foto's, 2 foto's in kopie, uw taskara en de taskara van uw vader, uw badge van uw opleiding in India, twee certificaten en een brief dat u een opleiding in India hebt gevolgd.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 11 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde deze weigeringsbeslissing in het arrest 98609 van 11 maart 2013.

Op 4 april 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Op 10 juli 2015 diende u een derde asielaanvraag in. U verklaart dat uw ouders en broers in 2013 van Surkhrod naar Karte Naw in Kaboel verhuisden omdat zij door de taliban werden bedreigd wegens uw activiteiten in het verleden. Hun verhuis naar Kaboel maakte geen einde aan hun problemen met de taliban. Uw vader werd aangevallen en geslagen en moest geopereerd worden. Uw broer S(...) moest zijn job bij een telecombedrijf verlaten door bedreigingen door de taliban. Uw jongere broer M(...) Z(...) werd het slachtoffer van rekruteringspogingen door de taliban. Uw neef J(...) werd door de taliban gedood toen hij uw jongere broer probeerde te beschermen tegen de taliban. Een week voor uw interview op het CGVS op 15 september 2015 verhuisde uw familie van Kaboel naar Pakistan. Momenteel verblijven zij in het vluchtelingenkamp Pabo in Pesjavar. U verklaart dat u niet in Kaboel kunt wonen omdat de veiligheidssituatie er slecht is en omdat u er niet in uw levensonderhoud zal kunnen voorzien. Daarnaast wijst u erop dat u behalve lesgeven in het Afghanistan India Vocational Center ook soms officieus werkte als tolk en dat u door uw activiteiten voor de overheid gevaar loopt in Afghanistan. Verder geeft u aan dat u op religieuze wijze bent gehuwd met de Belgische B(...) Z(...) en dat u geen kinderen heeft.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een kopie van uw Afghaans paspoort verkregen in de Afghaanse ambassade in België, de originele Belgische identiteitskaart van uw levensgezel, originele foto's van uw opleiding in India, een kopie van de taskara van uw broer M(...) Z(...), een kopie van een brief van het Afghan India Vocational Center, kopieën van medische documenten van uw vader, een originele enveloppe, een originele oproepingsbrief van de politie, een kopie van een brief van het Ministerie van Buitenlandse zaken van India, een kopie van een document betreffende uw opleiding in India, een kopie van een appreciatiebrief van het Afghan India Vocational Center, een origineel getuigschrift van aangifte van verklaring van samenwonen van de Stad Brussel en kopieën van geldtransacties voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 11 september 2012 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat werd geoordeeld dat de asielmotieven die u aanhaalde ongelooftwaardig waren en dat u zich in de stad Kaboel kon vestigen.

U verklaarde dat u door uw vader en zijn neef A(...) onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de taliban en dat u in opdracht van hen een pakket meenam naar Kaboel en daardoor in de problemen geraakte met de politie. Uw verklaringen hierover waren vaag en onaannemelijk. Zo staken uw professionele activiteiten (opleiding in India en lesgeven in Kaboel) niet met de door u geschetste conservatieve milieu waarin u opgroeide. Verder had u er geen idee van wat de autoriteiten van u wilden, of het pakket een bezwarende inhoud had en of u persoonlijk werd gezocht door de autoriteiten. Tot slot verklaarde u dat u in september 2009 in de school problemen kende terwijl u elders tijdens het gehoor verklaarde dat u maar tot juni 2009 in deze school werkte werkte. Bovendien werd geoordeeld

dat u zich, hoewel u afkomstig bent uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, kunt vestigen in de stad Kaboel om de precare veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te vermijden omdat u een alleenstaande jongeman was, voldoende was opgeleid en over voldoende werkervaring beschikte. De RVV heeft deze beslissing bevestigd in het arrest 98609 van 11 maart 2013. Uw tweede asielaanvraag die werd ingediend op 4 april 2013 werd niet in overweging genomen door de DVZ.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u uw huidig asielrelaas verder bouwt op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt, en die door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden.

Zo verklaart u dat uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan werden bedreigd en aangevallen omwille van uw problemen met de taliban. Uw vader werd aangevallen en geslagen door de taliban en moest geopereerd worden (CGVS d.d. 15 september p.7). Uw broer S(...) moest zijn job bij een telecombedrijf verlaten door bedreigingen door de taliban (CGVS d.d. 15 september 2015 p.6). Uw jongere broer M(...) Z(...) werd het slachtoffer van rekruteringspogingen door de taliban (CGVS d.d. 15 september 2015 p.10). Uw neef J(...) werd door de taliban gedood toen hij uw jongere broer probeerde te beschermen tegen de taliban (CGVS d.d. 15 september 2015 p.6). Vanwege deze incidenten verhuisde uw familie een week voor uw interview op het CGVS op 15 september 2015 naar het vluchtelingenkamp Pabo in Pesjavar (CGVS d.d. 15 september 2015 p.6). U verklaart dat de problemen die uw familieleden ondervonden het gevolg waren van uw weigering om met de taliban te werken (CGVS pp.6,7). Gezien er door het CGVS geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban, worden ook de problemen die uw familieleden zouden hebben ondervonden ongeloofwaardig geacht. U brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling. Hoewel u verklaart dat uw vader op aanraden van het Rode Kruis naar Pakistan ging voor de medische behandeling van verwondingen die hij opliep door toedoen van de taliban, blijkt dit nergens uit de medische documenten die u voorlegt (CGVS d.d. 15 september 2015 p.11). In de documenten van het Al-Shifa ziekenhuis is er sprake van een operatie aan de prostaat (documenten nr.6). In het document van het Rode Kruis wordt vermeld dat uw vader lijdt aan poliomyelitis (documenten nr. 6). Wanneer u wordt gevraagd of u kunt aangeven waar precies in deze documenten wordt verwezen naar verwondingen die werden veroorzaakt door een gevecht, verklaart u dat u dit niet kunt (CGVS d.d. 15 september 2015 p.11). Wat betreft uw verklaring dat u tijdens uw werk bij het Afghanistan India Vocational Center in Kaboel ook soms officieus optrad als vertaler en dat u door deze activiteiten voor de overheid gevaar loopt, moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u verklaart dat u sporadisch vertaalde tijdens uw werk op deze school evenmin een ander licht werpt op de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag. In eerste instantie benadrukt het CGVS dat u dit niet vermeld heeft bij uw eerste asielaanvraag terwijl van de asielzoeker wordt gevraagd en verwacht dat hij eerlijke en volledige verklaringen aflegt over zijn identiteit, activiteiten en verblijfplaatsen. Daarnaast merkt het CGVS op dat u nergens verwijst naar concrete problemen die u omwille van uw vertaalwerk zou hebben ondervonden.

Wanneer u wordt gevraagd naar de problemen die uw activiteiten als vertaler u bezorgden, verklaart u dat uw familie en uw stam er nog meer van overtuigd waren dat u met buitenlanders werkte (CGVS d.d. 15 september 2015 p.4). In de eerste asielaanvraag werd echter reeds omstandig gemotiveerd dat geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met uw vader, de neef van uw vader en de taliban.

U wordt bijgevolg opnieuw geoordeeld dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats

te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Bij uw eerste asielaanvraag werd al door het CGVS geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar – uw regio van herkomst - kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen. Het CGVS verwees hierbij ondermeer naar uw positie als alleenstaande jongeman, uw opleiding van zes jaar, uw nuttige werkervaring als loodgieter en uw verblijf in Kaboel. U verklaart bij uw derde asielaanvraag dat u zich niet in Kaboel kunt vestigen omwille van uw problemen met de taliban en omwille van financiële redenen (CGVS d.d. 15 september 2015 pp.9-10). Verder vermeldt u dat uw familie zich in 2013 in Kaboel vestigde maar dat zij zich een week voor het interview op het CGVS op 15 september 2015 genoodzaakt zagen naar een vluchtelingenkamp in Pesjawaar in Pakistan te verhuizen wegens hun problemen met de taliban ten gevolge van uw weigering om met hen samen te werken (CGVS p.6). U beschikt echter over voldoende vaardigheden en ervaringen die een goede integratie in de stad Kaboel mogelijk maken. U bent zes jaar naar school geweest, u heeft jarenlang gewerkt als loodgieter en u heeft een jaar gewerkt als leerkracht en vertaler in het Afghanistan India Vocational Center. U verklaart dat u vele talen spreekt zoals Dari, Pashtou, Engels en Urdu (CGVS d.d. 15 september 2015 p.3). U verklaart dat u tijdens de opleiding in India in 2005 de speeches van de Minister vertaalde voor de Afghaanse studenten (CGVS d.d. 15 september 2015 p.3). U werkte en verbleef gedurende een jaar in Kaboel waardoor u de stad kent (CGVS d.d. 15 september 2015 p.5). U heeft geen kinderen en behoort niet tot een kwetsbare groep. Bovendien acht het CGVS het weinig aannemelijk dat uw familie een week voor uw interview op het CGVS Kaboel zou hebben verlaten, waardoor het CGVS vermoedt dat u wel over een netwerk in de stad Kaboel beschikt en dit omwille van de volgende redenen: U verklaart dat uw ouders sinds 2013 in Kaboel verbleven maar een week voor uw interview op het CGVS omwille van hun problemen met de taliban naar Pesjawaar in Pakistan verhuisden (CGVS d.d. 15 september 2015 p.6). U verklaart verder dat uw familie in Kaboel een armzalig huis huurde waar zij problemen ondervond met de toegang tot water en elektriciteit (CGVS d.d. 15 september 2015 pp.7-8). Het CGVS wijst in deze context opnieuw op de ongeloofwaardigheid van uw problemen met de taliban waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die de taliban tegenover uw familieleden uitoefende ten gevolge van uw weigering met hen samen te werken. Hierdoor wordt ook hun verhuis naar Pakistan ten gevolge van deze problemen met de taliban weinig aannemelijk geacht. U legt bovendien geen enkel bewijs neer dat het vertrek van uw familie uit Kaboel en hun verblijf in Pesjawaar aantoon. U legt kopieën van overschrijvingen naar Afghanistan en Pakistan voor (zie documenten nr. 13). Uit de documenten blijkt dat al deze geldtransacties zijn bestemd voor personen die in Afghanistan verblijven waaronder uw broers S(...) en M(...) Z(...), behalve één transactie die op 2 juni 2015 werd overgemaakt naar ene S(...) Z(...) die in Pakistan verblijft (zie documenten nr. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat S(...) Z(...) deel uitmaakt van uw familie. Bovendien dateert deze overschrijving van vóór de zogenaamde verhuis van uw familie naar Pakistan. Bijgevolg acht het CGVS het weinig aannemelijk dat u over geen (familiaal) netwerk beschikt in Kaboel. Bovendien bent u een volwassen man met voldoende vaardigheden en scholing en mag er van u die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, verwacht worden dat u zich bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Afghaans paspoort, de identiteitskaart van uw levensgezel, het getuigschrift van aangifte van verklaring van samenwonen van de stad Brussel en de taskara van uw broer M(...) Z(...) hebben betrekking op de identiteit van u, uw partner en uw broer. Het CGVS betwist deze elementen niet. De documenten van het Afghan India Vocational Center en de documenten die betrekking hebben op de opleiding die u volgde in India hebben betrekking op uw werk voor het Afghan India Vocational Center en uw opleiding in India. Het CGVS betwist deze activiteiten niet. De brief van het Afghan India Vocational Center aan de Indische ambassade van Kaboel waarin wordt geschreven dat u wordt bedreigd door een terroristische groepering en de oproepingsbrief van de politie hebben betrekking op de problemen die u zou hebben ondervonden met de taliban en die reeds bij uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden geacht. Deze documenten hebben slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in dit dossier niet het geval is. Wat betreft de medische documenten van uw vader, werd reeds gewezen op het feit dat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn met de informatie die in deze documenten is terug te vinden. Zo verklaart u dat uw vader werd geslagen door taliban en daarom moest worden behandeld, terwijl er in de medische documenten slechts sprake is van een probleem met de prostaat en poliomyelitis.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, voert verzoeker de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In een tweede middel, aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen

dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4 Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5 In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest nr. 98 609 van 11 maart 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen.

In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en derde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 11 september 2012 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat werd geoordeeld dat de asielmotieven die u aanhaalde ongeloofwaardig waren en dat u zich in de stad Kaboel kon vestigen.

U verklaarde dat u door uw vader en zijn neef A(...) onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de taliban en dat u in opdracht van hen een pakket meenam naar Kaboel en daardoor in de problemen geraakte met de politie. Uw verklaringen hierover waren vaag en onaannemelijk. Zo staken uw professionele activiteiten (opleiding in India en lesgeven in Kaboel) niet met de door u geschetste conservatieve milieu waarin u opgroeide. Verder had u er geen idee van wat de autoriteiten van u wilden, of het pakket een bezwarende inhoud had en of u persoonlijk werd gezocht door de autoriteiten. Tot slot verklaarde u dat u in september 2009 in de school problemen kende terwijl u elders tijdens het gehoor verklaarde dat u maar tot juni 2009 in deze school werkte werkte. Bovendien werd geoordeeld dat u zich, hoewel u afkomstig bent uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, kunt vestigen in de stad Kaboel om de precarie veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te vermijden omdat u een alleenstaande jongeman was, voldoende was opgeleid en over voldoende werkervaring beschikte.

De RvV heeft deze beslissing bevestigd in het arrest 98609 van 11 maart 2013.

Uw tweede asielaanvraag die werd ingediend op 4 april 2013 werd niet in overweging genomen door de DVZ.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige

elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u uw huidige asielrelaas verder bouwt op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt, en die door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden.

Zo verklaart u dat uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan werden bedreigd en aangevallen omwille van uw problemen met de taliban. Uw vader werd aangevallen en geslagen door de taliban en moest geopereerd worden (CGVS d.d. 15 september p.7). Uw broer S(...) moest zijn job bij een telecombedrijf verlaten door bedreigingen door de taliban (CGVS d.d. 15 september 2015 p.6). Uw jongere broer M(...) Z(...) werd het slachtoffer van rekruteringspogingen door de taliban (CGVS d.d. 15 september 2015 p.10). Uw neef J(...) werd door de taliban gedood toen hij uw jongere broer probeerde te beschermen tegen de taliban (CGVS d.d. 15 september 2015 p.6). Vanwege deze incidenten verhuisde uw familie een week voor uw interview op het CGVS op 15 september 2015 naar het vluchtelingenkamp Pabo in Pesjawaar (CGVS d.d. 15 september 2015 p.6). U verklaart dat de problemen die uw familieleden ondervonden het gevolg waren van uw weigering om met de taliban te werken (CGVS pp.6,7). Gezien er door het CGVS geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban, worden ook de problemen die uw familieleden zouden hebben ondervonden ongeloofwaardig geacht. U brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling. Hoewel u verklaart dat uw vader op aanraden van het Rode Kruis naar Pakistan ging voor de medische behandeling van verwondingen die hij opliep door toedoen van de taliban, blijkt dit nergens uit de medische documenten die u voorlegt (CGVS d.d. 15 september 2015 p.11). In de documenten van het Al-Shifa ziekenhuis is er sprake van een operatie aan de prostaat (documenten nr.6). In het document van het Rode Kruis wordt vermeld dat uw vader lijdt aan poliomyelitis (documenten nr. 6). Wanneer u wordt gevraagd of u kunt aangeven waar precies in deze documenten wordt verwezen naar verwondingen die werden veroorzaakt door een gevecht, verklaart u dat u dit niet kunt (CGVS d.d. 15 september 2015 p.11). Wat betreft uw verklaring dat u tijdens uw werk bij het Afghanistan India Vocational Center in Kaboel ook soms officieus optrad als vertaler en dat u door deze activiteiten voor de overheid gevaar loopt, moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u verklaart dat u sporadisch vertaalde tijdens uw werk op deze school evenmin een ander licht werpt op de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag. In eerste instantie benadrukt het CGVS dat u dit niet vermeld heeft bij uw eerste asielaanvraag terwijl van de asielzoeker wordt gevraagd en verwacht dat hij eerlijke en volledige verklaringen aflegt over zijn identiteit, activiteiten en verblijfplaatsen. Daarnaast merkt het CGVS op dat u nergens verwijst naar concrete problemen die u omwille van uw vertaalwerk zou hebben ondervonden.

Wanneer u wordt gevraagd naar de problemen die uw activiteiten als vertaler u bezorgden, verklaart u dat uw familie en uw stam er nog meer van overtuigd waren dat u met buitenlanders werkte (CGVS d.d. 15 september 2015 p.4). In de eerste asielaanvraag werd echter reeds omstandig gemotiveerd dat geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met uw vader, de neef van uw vader en de taliban.

U wordt bijgevolg opnieuw geoordeeld dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

(...)

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Afgaans paspoort, de identiteitskaart van uw levensgezel, het getuigschrift van aangifte van verklaring van samenwonen van de stad Brussel en de taskara van uw broer M(...) Z(...) hebben betrekking op de identiteit van u, uw partner en uw broer. Het CGVS betwist deze elementen niet. De documenten van het Afghan India Vocational Center en de documenten die betrekking hebben op de opleiding die u volgde in India hebben betrekking op uw werk voor het Afghan India Vocational Center en uw opleiding in India. Het CGVS betwist deze activiteiten niet. De brief van het Afghan India Vocational Center aan de Indische ambassade van Kaboel waarin wordt geschreven dat u wordt bedreigd door een terroristische groepering en de oproepingsbrief van de politie hebben betrekking op de problemen die u zou hebben ondervonden met de taliban en die reeds bij uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden geacht. Deze documenten hebben slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in dit dossier niet het geval is. Wat betreft de medische documenten van uw vader, werd reeds gewezen op het feit dat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn met de informatie die in deze documenten is terug te vinden. Zo verklaart u dat uw vader werd geslagen door taliban en daarom moest worden behandeld, terwijl er in de medische documenten slechts sprake is van een probleem met de prostaat en poliomyelitis.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden alle steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker aanvoert “(d)at de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had”, brengt de Raad in herinnering (zie punt 2.3) dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Dit houdt in dat het aan de asielzoeker is om aan te tonen dat zijn beweerd vrees voor vervolging gegrond is, en niet aan het Commissariaat-generaal of desgevallend de Raad om aan te tonen dat hij géén gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker stelt dat hij zijn land ontvlucht is wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke redenen dat hij “gelet op zijn geaardheid” niet kan terugkeren naar Afghanistan. In de mate dat verzoeker hier zou suggereren dat zijn geaardheid aan de basis ligt van de problemen die hij beweert te hebben gekend in Afghanistan, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit element eerder heeft aangehaald. Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker verklaard dat de problemen die zijn familieleden ondervonden het gevolg waren van zijn weigering om met de taliban te werken (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker dit element geenszins verder uitwerkt in zijn verzoekschrift, waardoor de Raad gelet op het voorgaande er geen geloof aan kan hechten. Er kan immers niet worden ingezien om welke redenen verzoeker een dergelijk essentieel element niet eerder heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Daargelaten dat verzoeker nalaat te preciseren aan welk criterium van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) hij invulling geeft waar hij betoogt dat bij de beoordeling van de vrees voor vervolging rekening dient gehouden te worden met de algemene situatie en meer in het bijzonder met “de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst”, kan de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan hoe dan ook niet volstaan om aan te tonen dat hij daar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Voor zover verzoeker van mening zou zijn dat geen rekening wordt gehouden met de omstandigheden van zijn beweerd vrees voor vervolging, zijnde de onwil of onbekwaamheid van de overheid om er bescherming tegen te bieden, dient hij er op te worden gewezen dat hij zijn vrees niet aannemelijk heeft gemaakt zodat de vraag of de overheid al dan niet bescherming kan of wil bieden niet aan de orde is.

In zoverre verzoeker op algemene wijze aanhaalt dat asielzoekers het wantrouwen jegens de overheid in hun eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties, dient te worden opgemerkt dat dit wantrouwen de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Verzoeker betoogt verder dat het Commissariaat-generaal de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag maar met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Hij beweert sterk de indruk te hebben dat het Commissariaat-generaal niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal denkt, leest en beslist in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen hij opgroeide en met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers stelling als zou het Commissariaat-generaal zijn aanvraag niet hebben behandeld met de intentie de waarheid te achterhalen is louter een blote bewering die geen steun vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Verzoeker geeft niet aan, en de Raad ziet niet in, welke de relevantie is van de context waarbinnen verzoeker opgroeide, zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in zijn land van herkomst in het licht van de voorgaande vaststellingen. Verzoeker geeft bovendien niet aan welke elementen uit zijn dossier die wél

belang vertonen voor het beantwoorden van de vraag of hij al dan niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van voormelde bepaling zouden zijn veronachtzaamd of waarmee niet terdege rekening zou zijn gehouden.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het Commissariaat-generaal zich er in verzoekers geval kan toe beperken om enkel en alleen de door hem aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen, is verzoeker van mening dat het Commissariaat-generaal aldus duidelijk aangeeft dat het zijn dossier niet *“met open vizier”* onderzoekt maar zich louter beperkt tot het onderzoek van de nieuwe middelen, zonder ook maar acht te slaan op de eerdere verklaringen en gegevens verstrekt door verzoeker. Hij betoogt dat, gelet op de beslissing tot inoverwegingname, *“de volledige aanvraag, inclusief vorige verklaringen, heronderzocht (moet) worden, niet vertrekkende van de reeds genomen negatieve beslissingen, maar met open vizier, waarbij alle elementen worden heronderzocht”*. Voor zover verzoeker met zijn kritiek zou wensen aan te geven dat het Commissariaat-generaal de elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot de twee eerdere asielaanvragen werden beoordeeld ten onrechte niet opnieuw heeft beoordeeld naar aanleiding van het onderzoek van huidige asielaanvraag, kan de Raad hem niet bijtreden. Eerdere beslissingen in verzoekers asioldossier moeten als vaststaand worden beschouwd en het onderzoek van een nieuwe asielaanvraag dient zich te beperken tot de elementen die niet eerder konden worden aangehaald. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de eerdere verklaringen en gegevens verstrekt door verzoeker wel degelijk mee in rekening gebracht bij zijn beoordeling van huidige aanvraag, waar hij aangeeft dat de asielmotieven die verzoeker in het kader van zijn eerste aanvraag aanhaalde ongeloofwaardig werden bevonden en dat zijn huidig asielrelaas verder bouwt op zijn initieel (ongeloofwaardig) bevonden relaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft bevestigd vast te houden aan alle verklaringen die hij naar aanleiding van zijn eerste aanvraag had afgelegd (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). De bijkomende verklaringen door verzoeker afgelegd in het kader van huidige asielaanvraag zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn eerdere verklaringen vermogen te wijzigen of in een ander daglicht te stellen.

Uit de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt in Kabul leidt verzoeker af dat wordt erkend dat zijn regio van herkomst te gevaarlijk is en dat de taliban er sterk staan. Daarom is het volgens hem niet ondenkbaar dat zijn familie ernstige problemen heeft gekend met de taliban. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de loutere aanwezigheid of dominantie van de taliban in het gebied waar verzoekers familieleden wonen nog niet aantoonbaar dat zij daadwerkelijk door de taliban werden gevisieerd en meemaakten wat door verzoeker wordt beweerd. De problemen met de taliban dienen *in concreto* te worden aangetoond, maar verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker is voorts van mening dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met een aantal *“objectieve elementen”*, zijnde zijn gevaarlijke herkomstregio, de macht van de taliban, zijn talenkennis die zijn rol als tolk ondersteunt en het neergelegde medisch attest. Wat de eerste twee elementen betreft, is hoger reeds uiteengezet dat de veiligheidssituatie in de regio van herkomst niet dienstig kan worden aangevoerd om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofd van verzoeker aan te tonen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom het feit dat verzoeker verklaart sporadisch te hebben vertaald tijdens zijn werk aan het Afghanistan India Vocational Center in Kabul geen ander licht werpt op de eerdere beoordeling van zijn asielaanvraag. Hierin wordt ook aangegeven waarom de medische documenten van verzoekers vader deze appreciatie evenmin wijzigen. Verzoeker weerlegt deze concrete vaststellingen niet.

Dat het Commissariaat-generaal verzoekers dossier manifest vanuit de verkeerde zienswijze zou hebben bekeken, omdat niet de vraag moet worden gesteld of verzoeker daadwerkelijk voor buitenlanders werkzaam was als vertaler maar wel of de taliban en zijn familie geloofden of ervan overtuigd waren dat dit zo was, blijkt geenszins uit de bestreden beslissing. Daarin wordt aangegeven dat het element van het vertaalwerk geen ander licht werpt op de eerdere beoordeling van verzoekers asielaanvraag, met name dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met zijn vader, de neef van zijn vader en de taliban.

Waar verzoeker verwijst naar *“zijn consistente verklaringen in de procedure”* en van mening is dat deze op zichzelf reeds bewijzen dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, doet hij geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in het geheel niet ingaat op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij *“alle punten (heeft) overlopen om aan te tonen dat deze redenen op zich individueel maar ook samen geen reden zijn om verzoeker de internationale*

bescherming te ontzeggen". Waar hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat deze individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.6 Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij verweerders aanvullende nota van 5 januari 2016 (COI Focus "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie *EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation* van januari 2015 en COI Focus "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015, gevoegd bij het administratief dossier respectievelijk de aanvullende nota van de verwerende partij), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een reisadvies van “het Ministerie van Buitenlandse Zaken” waaruit zou blijken dat de situatie in Kabul zeer onveilig is. Nog daargelaten dat verzoeker heeft nagelaten dit advies toe te voegen aan zijn verzoekschrift en de Raad er zodoende het raden naar heeft om welk document het hier precies gaat, wijst de Raad er op dat een door de overheid verstrekt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

Waar verzoeker opwerpt dat een verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst, gaat hij er aan voorbij dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. *In casu* heeft het Commissariaat-generaal terecht geoordeeld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker is daarenboven van oordeel dat het Commissariaat-generaal zich er te gemakkelijk van af maakt door Kabul als veilig alternatief naar voren te schuiven. Door te stellen dat er in Kabul geen situatie van ‘open combat’ is zou het Commissariaat-generaal het risico afdoen als marginaal, terwijl uit “alle gegevens” zou blijken dat het risico wel degelijk ernstig is. Verzoeker vervolgt dat de situatie in het algemeen zeer onveilig is en men in een quasi-permanente staat van (burger)oorlog leeft met groot gevaar te worden blootgesteld aan blind geweld. Hij geeft aan bijzonder groot gevaar te lopen indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren. De toekenning van de subsidiaire bescherming moet volgens hem niet worden beoordeeld in individuele gevallen, “maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico’s zijn onderworpen”. Mede gelet op het feit dat verzoeker zelf geen informatie bijbrengt op basis waarvan bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Kabul kan worden ondergraven, kan het hierboven weergegeven algemene betoog er evenmin afbreuk aan doen en toont verzoeker er niet mee aan dat er voor burgers in Kabul actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met recente en accurate informatie. De veiligheidsanalyse weergegeven in de bestreden beslissing en gebaseerd op informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijft staande in het licht van de meer recente informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 5 januari 2016. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit mag blijken dat voormelde analyse niet langer beantwoordt aan de realiteit. Dat het Commissariaat-generaal in zijn beslissing zou aangeven dat de incidenten die zich in Kabul voordeden “net niet erg genoeg” zijn om toekenning van de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen, is een simplistische interpretatie van de gedetailleerde en genuanceerde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul. Waar verzoeker aangeeft dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gebaseerd niet expliciet is opgenomen in de bestreden beslissing, wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verwezen naar het aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015. Dat bij het onderzoek of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire bescherming geen rekening werd gehouden met de problemen die zijn familie zou hebben geleden, klopt niet in de mate dat werd geoordeeld dat verzoeker deze problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en deze problemen hoe dan ook niet ter zake doen voor de evaluatie van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Bij uw eerste asielaanvraag werd al door het CGVS geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar – uw regio van herkomst - kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen. Het CGVS verwees hierbij ondermeer naar uw positie als alleenstaande jongeman, uw opleiding van zes jaar, uw nuttige werkervaring als loodgieter en uw verblijf in Kaboel. U verklaart bij uw derde asielaanvraag dat u zich niet in Kaboel kunt vestigen omwille van uw problemen met de taliban en omwille van financiële redenen (CGVS d.d. 15 september 2015 pp.9-10). Verder vermeldt u dat uw familie zich in 2013 in Kaboel vestigde maar dat zij zich een week voor het interview op het CGVS op 15 september 2015 genoodzaakt zagen naar een vluchtelingenkamp in Pesjawaar in Pakistan te verhuizen wegens hun problemen met de taliban ten gevolge van uw weigering om met hen samen te werken (CGVS p.6). U beschikt echter over voldoende vaardigheden en ervaringen die een goede integratie in de stad Kaboel mogelijk maken. U bent zes jaar naar school geweest, u heeft jarenlang gewerkt als loodgieter en u heeft een jaar gewerkt als leerkracht en vertaler in het Afghanistan India Vocational Center. U verklaart dat u vele talen spreekt zoals Dari, Pashtou, Engels en Urdu (CGVS d.d. 15 september 2015 p.3). U verklaart dat u tijdens de opleiding in India in 2005 de speeches van de Minister vertaalde voor de Afghaanse studenten (CGVS d.d. 15 september 2015 p.3). U werkte en verbleef gedurende een jaar in Kaboel waardoor u de stad kent (CGVS d.d. 15 september 2015 p.5). U heeft geen kinderen en behoort niet tot een kwetsbare groep. Bovendien acht het CGVS het weinig aannemelijk dat uw familie een week voor uw interview op het CGVS Kaboel zou hebben verlaten, waardoor het CGVS vermoedt dat u wel over een netwerk in de stad Kaboel beschikt en dit omwille van de volgende redenen: U verklaart dat uw ouders sinds 2013 in Kaboel verbleven maar een week voor uw interview op het CGVS omwille van hun problemen met de taliban naar Pesjawaar in Pakistan verhuisden (CGVS d.d. 15 september 2015 p.6). U verklaart verder dat uw familie in Kaboel een armzalig huis huurde waar zij problemen ondervond met de toegang tot water en elektriciteit (CGVS d.d. 15 september 2015 pp.7-8). Het CGVS wijst in deze context opnieuw op de ongeloofwaardigheid van uw problemen met de taliban waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die de taliban tegenover uw familieleden uitoefende ten gevolge van uw weigering met hen samen te werken. Hierdoor wordt ook hun verhuis naar Pakistan ten gevolge van deze problemen met de taliban weinig aannemelijk geacht. U legt bovendien geen enkel bewijs neer dat het vertrek van uw familie uit Kaboel en hun verblijf in Pesjawaar aantoont. U legt kopieën van overschrijvingen naar Afghanistan en Pakistan voor (zie documenten nr. 13). Uit de documenten blijkt dat al deze geldtransacties zijn bestemd voor personen die in Afghanistan verblijven waaronder uw broers S(...) en M(...) Z(...), behalve één transactie die op 2 juni 2015 werd overgemaakt naar ene S(...) Z(...) die in Pakistan verblijft (zie documenten nr. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat S(...) Z(...) deel uitmaakt van uw familie. Bovendien dateert deze overschrijving van vóór de zogenaamde verhuis van uw familie naar Pakistan. Bijgevolg acht het CGVS het weinig aannemelijk dat u over geen (familiaal) netwerk beschikt in Kaboel. Bovendien bent u een volwassen man met voldoende vaardigheden en scholing en mag er van u die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, verwacht worden dat u zich bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden niet betwist door verzoeker. Deze motieven worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9 In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF